

наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 3-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 51 (129)

Субота, 20 грудня 1969 року

Ціна 2 коп.

П'ЯТИРІЧКУ — ДОСТРОКОВО!

КИЇВ. Колектив Київського дослідного підприємства, виконуючи соціалістичні зобов'язання, взяті на честь сторіччя з дня народження В. І. Леніна, 4 грудня виконав річний виробничий план по випуску валової продукції на суму 4 мільйони 309 тисяч карбованців. План реалізації продукції виконано на 102 проценти.

Підрахувавши свої можливості, колектив зобов'язався до кінця цього року понад план випустити продукції ще на 335 тисяч карбованців.

ПОЛТАВА. Швейники Полтавського УВП-1 ще 1 грудня, на 20 днів раніше, ніж брали зобов'язання, завершили виконання річних виробничих завдань по всіх техніко-економічних показниках.

До 1 січня 1970 року буде додатково виготовлено швейних виробів на суму 200 тисяч карбованців.

ДРОГОБИЧ. Річний виробничий план четвертого року п'ятирічки колектив мебельників Дрогобицького учбово-виробничого підприємства виконав достроково. До кінця грудня понад план буде випущено меблів на десятки тисяч карбованців.

Ударниця комуністичної праці, швея-мотористка Полтавського УВП-1 Таїсія Шкет. Виконує змінні норми на 120—125 проц.

РІЧНИЙ ПЛАН—Є!

Виконуючи соціалістичне зобов'язання, взяті на честь 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна, колектив Вінницького учбово-виробничого підприємства достроково виконав річний план по валовій продукції 3 грудня, по реалізації — 8 грудня.

Понад план буде виготовлено продукції на суму 115 тисяч карбованців. На підприємстві розгорнуто змагання за те, щоб за починку московської ткалі М. С. Іванникової 22 квітня 1970 року працювати за рахунок зекономленої сировини. Це зобов'язання підкріплюється ділом: за 11 місяців 1969 року зекономлено 710 кілограмів

пряжі та 1000 кілограмів трикотажної тканини.

Дострокове виконання річного завдання створило можливості для перегляду своїх зобов'язань по завершенню п'ятирічного плану. За попередніми підрахунками, п'ятирічний план колектив Вінницького УВП виконає не 7 листопада, а 1 вересня 1970 року.

Ударною працею завершише наш колектив четвертий рік п'ятирічки. Ударники комуністичної праці: Ксенія Дацкова, Василь Пеншин, Олександр Пруський, Петро Оцупок виконали особисті зобов'язання п'ятирічки і працюють у рахунок I кварталу 1971 року.

В'язальниця Лідія Сиплюк

працює в рахунок липня 1970 року, а Марія Захарчук — в рахунок березня 1970 року.

Швеї Надія Мультан та Катерина Тимчик працюють у рахунок II кварталу 1970 року, а робітники закрійної дільниці, де майстром Йосип Горбатий та бригадир Тамара Рильська, п'ятирічний план завершать у кінці нинішнього року, а з 1 січня 1970 року будуть працювати в рахунок нової п'ятирічки.

Змагання на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна викликало нове трудове і політичне піднесення в колективі.

Г. СГІБНЄВ.
Директор УВП.

ГАРЯЧА ПОРА

Кожний день Ленінської трудової вахти наближає нас до історичної дати. Мине кілька місяців і стане видно, з яких трудовими звершеннями підійде до свята Білоцерківське учбово-виробниче підприємство.

Наша дільниця виготовляє дуже трудомісткий чоловічий костюм моделі 495-А. Не дивлячись на труднощі, робітники добре освоїли всі процеси. Якість продукції — висока. Нарізань з боку замовників нема. На підприємстві працюють дві рейдові бригади, які два рази на тиждень перевіряють якість виробів. Всі недоліки записують у спеціальну книгу. Після перевірки на п'ятихвилинні обговорюються результати.

Щоб дати на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна більше одягу понад план, необхідно добитись, щоб по-ударному працювали всі. Колектив

дільниці різноманітний, тут і досвідчені робітники, і молодь. І майстри своєї справи такі, як Ф. Яценко, К. Приймаченко та інші допомагають молодим дівчатам освоїти складні операції, виконувати їх швидко і бездоганно. Прямо на робочих місцях показують вірне розташування деталей, передові методи технології пошиву.

Жінки вирішили, щоб працювати ще продуктивніше — треба кожній оволодіти кількома суміжними операціями. Організували технічне навчання. Тепер кожна робітниця потоку може виконувати 3—4 операції, при необхідності замінити одну одну.

Підтримуючи почин московської ткалі М. С. Іванникової, наша дільниця включилась у змагання за економію сировини, матеріалів та електроенер-

гії. На потоці трудяться ощадливі робітники, вони намагаються економити у малому і великому. Тепер на рахунок колективу дільниці більше п'яти тисяч зекономлених котушок ниток, до тисячі метрів гумової стрічки.

Робітники змагаються між собою, шукають і знаходять нові резерви зростання продуктивності праці. До завершення п'ятирічних завдань наближається чимало швей. Л. Герасименко, К. Степаненко, О. Паламарчук працюють в рахунок березня 1970 року, А. Ф. Яценко та К. Приймаченко — в рахунок 1971 року.

Ленінський ювілей зустрінемо новими трудовими перемогами.

М. НОРЧЕНКО.
Змінний майстер.

Біла Церква.

У ЦЕНТРАЛЬНОМУ КОМІТЕТІ КП УКРАЇНИ, ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УРСР, РАДІ МІНІСТРІВ УРСР, УКРАЇНСЬКІЙ РЕСПУБЛІКАНСЬКІЙ РАДІ ПРОФЕСІЙНИХ СПІЛОК НА ЧЕСТЬ ЛЕНІНСЬКОГО ЮВІЛЕЮ

ЦК КП України, Президія Верховної Ради Української РСР, Рада Міністрів Української РСР і Українська республіканська рада професійних спілок розглянули питання про порядок підведення підсумків республіканського соціалістичного змагання на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна і про заходи заохочення переможців у цьому змаганні.

У прийнятій постанові відмічається, що в республіці з ініціативи передових колективів широко розгорнулося соціалістичне змагання за гідну зустріч 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна — засновника Комуністичної партії Радянського Союзу, вождя Великої Жовтневої соціалістичної революції, творця першої в світі соціалістичної держави. В ході ювілейного змагання досягнуто значних успіхів по дальшому розвитку всіх галузей народного господарства, науки, культури, підвищенню матеріального добробуту трудящих.

Центральний Комітет КП України, Президія Верховної Ради Української РСР, Рада Міністрів Української РСР і Українська республіканська рада професійних спілок, високо оцінюючи самовіддану працю трудящих республіки, на ознаменування успіхів учасників соціалістичного змагання у виконанні зобов'язань на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна заснували Ленінську ювілейну Почесну грамоту ЦК КП України, Президії Верховної Ради Української РСР, Ради Міністрів Української РСР і Української республіканської ради професійних спілок.

Ленінські ювілейні Почесні грамоти присуджуються спільною постановою ЦК КП України, Президії Верховної Ради Української РСР, Ради Міністрів Української РСР і Української республіканської ради професійних спілок колективам підприємств промисловості, транспорту, зв'язку, будівництва, торгівлі, колгоспів, радгоспів та організацій, які найбільш відзначилися в ювілейному соціалістичному змаганні, добились високих показників у ході підготовки до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Встановлено, що Ленінські ювілейні Почесні грамоти вручаються переможцям на урочистих засіданнях, зборах, мітингах.

Колективам, яким будуть присуджені Ленінські ювілейні Почесні грамоти, видаються також грошові премії в розмірах, передбачених для колективів, які нагороджуються по підсумках республіканського соціалістичного змагання перехідними Червоними прапорами Ради Міністрів Української РСР і Української республіканської ради професійних спілок.

Рекомендовано обкомам КП України, виконкомам обласних, Київської і Севастопольської міських Рад депутатів трудящих та обласним радам профспілок заснувати в областях, містах і районах Ленінські книги трудової слави, до яких занести колективи і передовиків, що добились найкращих показників у ювілейному змаганні.

Міністру соціального забезпечення Української РСР тов. ФЕДОРОВУ О. Ф.

Доповідаємо Вам, що робітники, інженерно-технічні працівники та службовці підприємств Українського товариства глухих, виконуючи соціалістичні зобов'язання, взяті на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, достроково, 10 грудня 1969 року, виконали річний план по обсягу виробництва на 100,4 проценти.

У 1969 році всі підприємства системи УТОГ працюють у нових умовах планування та економічного стимулювання.

За 11 місяців поточного року закінчено будівництво і введено в експлуатацію швейне підприємство у Слободянську, клуб на 300 місць із спортивним залом у Кіровограді, житловий будинок на 50 квартир у Лубнах, гуртожиток на 286 ліжок у Кам'янці-Подільській та плавуча туристська база «Чарівна Десна». У поточному році Проектно-конструкторське бюро ЦП УТОГ розробило конструкцію нового слухового апарату колективного користування «Звук-12». Цим апаратом за рахунок коштів Товариства обладнані усі школи глухих України.

Колективи підприємств Товариства взяли зобов'язання до кінця року виготовити понад план продукції на суму більше 5 мільйонів карбованців.

ПРЕЗИДІЯ ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УТОГ.

За почином киян

У компактній групі глухих, яка трудиться на одному з підприємств м. Луганська, налічується 78 чоловік. Вони працюють токарями, слюсарями, свердлувальниками у різних цехах та дільницях.

Готуючи гідну зустріч сторіччя з дня народження В. І. Леніна, члени компактної групи вирішили за почином киян до знаменної дати виконати ще одну-дві річні виробничі норми. Так, свердлувальник В. В. Яловий, переглянувши свої можливості, взяв зобов'язання — до 22 квітня 1970 року додатково виготовити понад завдання продукції на суму 695 карбованців.

Його підтримав обрубник литва Е. Павленко. Він дав слово до сторіччя з дня народження В. І. Леніна виконати

ще одну річну виробничу норму.

На Ленінську трудову вахту за почином киян стали також і І. Молонов, М. Руденко, М. Костюченко, А. Павленко, В. Герус, С. Острогляд, В. Рибалко, подружжя Халаймоні та багато інших. Свої змінні завдання вони виконують на 120—140 процентів.

Робітники компактної групи вміють не тільки добре працювати, але й культурно відпочивати. Після закінчення зміни І. Молонов, М. Мельник, М. Руденко та інші прямують до будинку культури на рететній драматичної і танцювального гуртка. А В. Ковальов, В. Гула, А. Овчаренко поспішають до вечірньої школи робітничої молоді.

Н. СЕЛЮТІНА.

Наші передовики

Колектив виробників Сло-в'янського УВП, як і увесь ра-дянський народ, включився у змагання за гідну зустріч Ле-нінського ювілею.

На честь всенародного свята наші швейники успішно вико-нують та перевищують зміні завдання. Так, найкращих виробничих показників досягли В. Горозій, Н. Бутко, Л. Вав-ричук, Т. Золотухіна, М. Сери-кова, А. Куліш, Л. Шеловата, Т. Карпова, А. Чалий, М. Ка-шин та інші.

На фото: краща виробнича Сло-в'янського УВП, швея Валентина Горозій. Її щоден-ний виробіток — 120—130 про-центів.

Ю. КІЛЬДИШЕВА.

Слов'янськ,
Донецької області.

ВОНИ НЕ ПІДВЕДУТЬ

Іван Ісай та Михайло Рос-товський — ветерани Кремен-чуцького автозаводу. У 1957 році, успішно закінчивши Крю-ківське професійно-технічне училище, вони прийшли працю-вати на автозавод. В роботі показали себе здібними вироб-ничниками і незабаром в робіт-ничому колективі свого цеху завоювали авторитет і повагу.

Треба сказати, що в той час у цеху, з вини поставальників, траплялися простой. Це відби-валося на їх заробіткові. Та во-ни не впали у відчай, не кину-ли свій цех у гонитві за дов-гим карбованцем. Поступово становище виправилось. Керів-ники цеху побачили, що на

Івана та Михайла цілком мож-на покластися, вони не підве-дуть колектив.

Михайло Ростовський та Іван Ісай високо несуть робіт-ничу честь. За 12 років роботи на автозаводі вони жодного разу не порушили виробни-чої дисципліни. Якість продук-ції, що видають Ісай та Рос-товський, завжди відмінна. Зміни завдання вони щодня виконують на 120 процентів.

У березні 1969 року їм було присвоєно почесне звання удар-ників комуністичної праці.

О. БІЛОГУБ.

Наш нештат. кор.
Кременчук.

Пропаганда ленінського слова

Щотижня в Запорізькому-Бу-динку культури глухих прово-диться ленінський вечір. Особ-ливо велику роботу по його організації та пропаганді ленін-ських творів, веде художник за професією — ветеран нашого Товариства Борис Кузьмич Лавренюк.

Коли я зустрічаюся з ним, то завжди бачу в його руках

журнал, газету. Це означає, що Борис Кузьмич вже знайшов новий матеріал про Леніна, або фотознімок Ілліча. Тепер в бе-сіді з трудящими глухими він неодмінно використає ці мате-ріали.

Щоб слово знаходило стеж-ку до серця трудівника, Б. Лав-ренюк прагне сам якомога біль-ше дізнатися про життя і ді-

яльність Володимира Ілліча. У вільний від роботи час Борис Кузьмич багато читає творів радянських письменників, в яких змальовано образ В. І. Леніна, знайомиться з новими документами про діяльність засновника Комуністичної пар-тії Радянського Союзу.

Бесіди і розповіді про В. І. Леніна, що їх проводить Б. К. Лавренюк, завжди збирають велику аудиторію.

С. МОРДУШЕНКО.

Дорогий подарунок ленінградців

У Ленінській кімнаті Луга-нської школи-інтернату для глу-хих дітей, на червоному кума-

чі, стоїть невеличка статуетка. Вилита із бронзи, вона одразу привертає до себе увагу доро-

гими і знайомими рисами.

...Літом 1940 року відмінники навчання Луганської школи-ін-тернату для глухих дітей зро-били захоплюючу екскурсію до Ленінграда. Оглянувши місто, пов'язані з історичними та ре-волюційними подіями, вони за-вітали на завод «Червоний ви-боржець», де від імені робітни-чого колективу заводу учням подарували на згадку статует-ку В. І. Леніна.

Коли німецькі фашисти пі-дійшли до міста, школу було евакуйовано. Група вчителів надійно захувала статуетку. Після визволення Луганська від окупантів, дорогий подару-нок ленінградців знову з'явив-ся у школі-інтернаті.

На фото: учениця XI класу, комсомолка Ірина Порошина (ліворуч) розповідає піонерам загону імені Валі Котика про історію статуетки В. І. Леніна.

Текст і фото
І. ЩЕРБАНЮКА.

ЖАРКО палахкотить вогонь у горні. Його багряні від-блиски падають на спіннілі об-личчя, освітлюють темні кутки кузні.

Біля кувадла двоє. Кремен-зний, міцного складу молотобо-єць. А поруч — худорлявий чо-ловік років тридцяти. Це ко-валь. Після кожного удару роз-печений брусок заліза покри-вається окалиною, темніє...

Скинувши з кувадла готову деталь, Василь Гаврилович Бондарев витирає піт з чола і жестом показує напарнику: пе-репочинемо.

Доля не усміхалась Василе-ві. Коли розпочалась війна, батько пішов на фронт, а мати залишилась з чотирма діть-ми. Дванадцятирічний Василько був серед них найстаршим. Ба-

гато горя довелося зазнати. Потім повернувся додому бать-ко. Проживши два роки, він кинув дружину і дітей. Щоб якийсь допомогти сім'ї, Василь пішов працювати на молочно-товарну ферму. Там він тру-дився десять років, поки не за-пропонували перейти в колгосп-ну кузню.

На новому місці для нього все було цікавим. Ному сподобалось нове заняття. Ва-силь приглядався до роботи коваля, намагаючись запам'я-тати секрет нового ремесла. А коли закінчувався трудовий день, то починав сам робити якусь річ. Додому повертався пізно, а одного разу, коли на-

дворі вже був вечір, на стом-леному обличчі засяяла усміш-ка. Того дня він здобув пер-шу перемогу — самотійно ви-готовив клямку до дверей.

Якось Василь залишився сам у кузні. А тут, як на гріх, при-їхав їздовий з ферми, щоб під-кувати коня. Готових підків не було і їздовий хотів їхати, але Василь затримав його. Ти мені тільки трохи допоможи і все буде гаразд, сказав він йому. Через годину підкови були вже готові, а ще через деякий час їздовий в доброму настрої ви-рушив на ферму.

З приходом Василя у кузні настав повний порядок. Тепер уже він навчає ковальського

ремесла. Разом із своїми по-мічниками лагодить сільсько-господарські машини та рема-мент.

За наполегливу працю — і шана. Правління артлі «Украї-на» вже декілька разів премію-вало Василя Гавриловича цін-ними подарунками. За досяг-нуті успіхи та активну участь у роботі Антрацитівського рай-відділу УТОГ В. Г. Бондарев нагороджений грамотами об-ласного управління сільського господарства та облвідділу УТОГ.

Г. БОНДАРЕВСЬКИЙ.

Колгосп «Україна»,
Антрацитівського району,
Луганської обл.

ВОЛОДАР ВОГНЯНИХ СПРАВ

ПІДВИЩУВАТИ АКТИВНІСТЬ ПЕРВИННИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Є НА ЖИТОМИРСЬКІЙ село Гладковичі, в якому живе і активно працює, вирішуючи свої специфічні завдання, первинна організація Українського товариства глухих. Вона об'єднує всього 13 чоловік — людей різних професій, різних за характером, але зв'язаних єдиною метою — служити своєму Товариству. Серед них — чотири пенсіонери, два робітни-ки виробництва місцевої промисло-вості, решта — колгоспники.

Очолує цю невелику сільську організацію УТОГ штурман од-нієї з будівельних організацій, ен-тузіаст своєї справи, ударник ко-муністичної праці Є. А. Коробкі-на. Багато турбот у цієї жінки і по роботі, по домашньому госпо-дарству, але вона знаходить час для товаришів по організації. Не-се в цей невеликий колектив полу-м'яні слова нашої партії, новини міжнародного та внутрішнього життя. Вона часто зустрічається з членами своєї організації: прово-дить бесіди, збори, мімічні перека-

зи прочитаних книжок. Її бесіди і читки в ці дні присвячені В. І. Леніну, його революційній діяль-ності та життю.

Члени цієї організації гідні сво-го ватажка. Петро Давидюк — ударник комуністичної праці, брати Федір і Петро Дідковські, Василь Горченко — передовики сіль-ського господарства, пенсіонерка Ганна Бойко — активістка колгос-пу. Всі вони беруть активну участь в роботі первинної органі-зації УТОГ, допомагають голові вирішувати повсякденні справи. Тут з ініціативи Є. Коробкіної по-чалось навчання глухих міміці.

Ми розповіли про одну з рядо-вих низових первинних ор-ганізацій УТОГ. Всі завдання, які виникають перед трудівниками цього колективу, знаходять своє застосування у практичних спра-вах первинної організації.

Понад 1400 первинних органі-зацій створено в Українському то-варистві глухих за період його ба-гаторічного існування. Вони ведуть плідотворну роботу на учбово-ви-робничих підприємствах та культ-установах УТОГ, школах-інтерна-тах для глухих дітей, на підпри-ємствах державної промисловості, в колгоспах і радгоспах, там, де працюють і живуть люди позбав-лені слуху.

Будучи основою Товариства,

його опорою, низові первинні ор-ганізації, які іноді нараховують 10—15 чоловік, відіграють важливу роль у здійсненні завдань, які сто-ять перед Товариством.

Досвід передових організацій пе-реконливо підтверджує: чим ак-тивніше, дружніше, цілеспрямов-аніше працюють ці низові ланки, тим успішніше вирішуються спра-ви на виробництві у кооператив-них групах, у колгоспах і радгоспах. Прикладів до цього немало. Ор-ганізація села Гладковичі не складає винятку.

А ось інша первинна організа-ція, яка об'єднує працівників під-приємства Львівської фірми «Вес-на». Тут на обліку 33 чоловіки. Ця організація живе великим пов-нокривним життям. Досить сказа-ти, що тільки силами активу тут за звітний період проведено 16 бесід на ленінську тематику, 19 мімічних читань, 16 оглядів стін-них газет, понад десяток політич-формаций. Колектив глухих бере активну участь в громадському житті фабрики.

У тому, що всі 33 члени УТОГ, працівники цього підприємства, є ударниками комуністичної праці, які систематично перевищують виробничі завдання — немала за-слуга не тільки усього колективу, але й первинної організації УТОГ, яку очолує А. Шемельова. Тут

по-справжньому ведеться бороть-ба за робітничу честь, не прохо-дить поза увагою найменше по-рушення трудової дисципліни і ро-мандського порядку. В робочих буднях чітко відчувається ритм часу. По-бойовому, ініціативно ве-дуть свою багатогранну роботу наші найбільш чисельні первинні організації учбово-виробничих підприємств Товариства. В них, звичайно, більш можливості, біль-ше досвіду, ширший і більш кваліфікований актив. Під неосла-бним партійним керівництвом, пра-цюючи у тісному контакті з проф-спілковими організаціями, вони створюють благотворний вплив на всі сторони діяльності глухих, пов-сякденно займаються комуністич-ним вихованням членів УТОГ.

Нині, коли все ідейне життя країни проходить під знаком під-готовки до сторіччя з дня наро-дження В. І. Леніна, первинні ор-ганізації за допомогою партійних організацій знайомлять трудівни-ків з життям і революційною ді-яльністю Володимира Ілліча, на конкретних прикладах показують, як під керівництвом Комуністич-ної партії здійснюються заповіді Леніна, допомагають молоді ще ближче і глибоше вивчати ленінсь-ку теоретичну спадщину.

Велику організаційну, ідейно-ви-ховну та культурно-освітню робо-ту ведуть у робітничих колективах

первинні організації підприємств Донецька, Львова, Харкова, Пол-тави, Артемівська, Івано-Франків-ська.

Помітно організаційно зміцніли, ідейно вирости, підвищили свою активність останнім часом первин-ні організації сільських районів — сама масова ланка Товариства, це прямий результат покращення керівництва ними з боку районних та обласних відділів УТОГ.

Тепер не рідкі випадки, коли на засіданнях президії обласного від-ділу УТОГ слухаються звіти про роботу первинних організацій, конкретні питання про те, як рай-онні і міжрайонні відділи здійс-нюють керівництво низовими лан-ками, вчать і виховують актив, впроваджують нові форми роботи.

Відомий досвід в цій справі на-громадила Львівська обласна ор-ганізація, яка в минулому місяці відзначала тридцятиріччя свого іс-нування. Її досвід був узагальне-ний оргвідділом Центрального правління і розповсюджений серед Товариства. Характерним у прак-тичній роботі Львівської обласної організації є продумана і плано-мірна робота з низовим активом, впровадження громадських заса-д у діяльності всіх ланок, непосла-бна увага до роботи первинних ор-ганізацій, їх активізація, підтримка ініціативи знизу: працювати кра-

Батьківщині—ударну працю

До цього дня весь рік готувалися бригади і ударники комуністичної праці, раціоналізатори—всі робітники учбово-виробничих підприємств нашого Товариства. І ось на початку грудня кращі представники колективів зібралися на свій перший республіканський зліт.

Радо зустріла їх Одеса. При вході до обласного будинку культури дівчата в барвистих українських костюмах кожному учаснику прикріплювали до грудей червоний бант і значок із зображенням В. І. Леніна.

Спеціально до республіканського зльоту ударників комуністичної праці та раціоналізаторів працівники обласного будинку культури випустили фотолітину, де вмістили портрети кращих трудівників учбово-виробничих підприємств. Крім того, цій події був присвячений також спеціальний бюлетень літературного гуртка «Бригантина», будинку культури, де було вміщено дружні шаржі учасників зльоту та віршовані коментарі до них.

І ось світлові сигнали запрошують до залу. На святково прикрашеній сцені місця в президії займають, передовики виробництва і працівники УВП, представники громадських організацій. Слово для доповіді надається заступникові голови Центрального правління УТОГ Семку А. Х. Він ознайомив присутніх з досягненнями Українського товариства глухих. Ось деякі цифри і факти з його доповіді.

План дев'яти місяців по об'єму реалізації продукції підприємства нашої системи виконали на 107,9 процента, по вироботках—127,8 процента. За цей час знижено собівартість виробів до 79,5 копійки при плані 89,2 копійки.

У нинішньому році підприєм-

ств так, за дев'ять місяців випушено додаткової продукції на 397,1 тисячі карбованців.

За рахунок механізації трудових процесів, вантажно-розвантажувальних робіт, впровадження конвеєрів, напівпоточних ліній продуктивність праці робітників підвищено на 7,9 процента.

Доповідач наводив дані про розширення виробничої діяльності Товариства. З початку

РЕПОРТАЖ

Докладно розповів А. Х. Семко про роботу кращих людей нашої системи. Так, колектив Конопотського УВП став ініціатором руху, щоб 22 квітня 1970 року—в день 100-річчя з дня народження В. І. Леніна

відправляється в усі союзні республіки і йде на експорт.

Тільки за 10 місяців цього року кожен робітник з фонду матеріального заохочення додатково одержав до своєї зарплати по 186 карбованців. На придбання путівок у будинки відпочинку і на оздоровлення підприємство витратило ц. р. 11 тисяч карбованців.

На зльоті виступили ударни-

Учасники наради в залі засідань.

нишньої п'ятирічки в експлуатацію введено 12 нових підприємств, в тому числі 7 швейних, 2 металообробних, 2 мебельних і 1 текстильно-галантерейне.

Споруджуючи нові підприємства, наше Товариство дбає не тільки про те, щоб забезпечити глухих роботою й створи-

ти умови для культурно-освітнього відпочинку, а одним словом, дати глухому трудівнику все те, на що він може розраховувати як повноправний громадянин радянської країни.

На Одеському УВП-2 організовано змагання за почином козломської ткалі, Герої Соціалістичної Праці М. Плетінової за дострокове виконання п'ятирічки, 15 робітниць підприємства уже виконали свої п'ятирічні плани.

Загін раціоналізаторів Українського товариства глухих налічує понад 200 чоловік. Тільки за 10 місяців нинішнього року подано 194 раціоналізаторських пропозицій з економічним ефектом від їх запровадження 56,5 тисячі карбованців на рік. Серед кращих раціоналізаторів Н. Макаренко (Дніпропетровськ), С. Лозовський і З. Левіцький (Одеса), Ф. Карук (Біла Церква), М. Курилко і А. Романова (Харків), М. Кузнецова (Полтава), А. Виговська (Житомир) та інші.

На Запорізькому УВП, розповів у своєму виступі директор підприємства А. Вороніков, 138 робітників завоювали звання «ударників комуністичної праці». Це високе звання на підприємстві присвоєно також і бригадам, ділянцям. Від величезних багажників, дверних замків і коловоротів, УВП перейшло до випуску складної електротехнічної продукції, яка

працює на зеконномленій сировині та матеріалах. Цей почин підхопили всі трудівники підприємств Товариства.

ки комуністичної праці, раціоналізатори тт. Криворучко (Луганськ), Чимбру (Чернівці), Харченко (Полтава) та інші. Вони обмінялися досвідом роботи.

Раціоналізатор Донецького УВП Л. Дроб'яченко.

Ліда Кирилюк, культмасовик Одеського Будинку культури, прикріплює значок В. І. Леніна учаснику наради, харків'янину В. Буцану.

ства Товариства взяли додаткові зобов'язання по випуску товарів народного споживання за рахунок використання внутрішніх резервів на суму 401 тисячу карбованців. Це зобов'язання вже майже виконане.

ти їм найкращі умови для культурно-освітнього відпочинку, а одним словом, дати глухому трудівнику все те, на що він може розраховувати як повноправний громадянин радянської країни.

не, плідніше, з творчим волюнтаризмом. Вирішенню поставлених завдань обласному відділу безумовно допомагає добрий контроль і перевірка виконання, постійне піклування про культуру роботи.

Багато уваги приділяє первинним організаціям, особливо сільським. Сумський обласний відділ УТОГ. В області нараховується понад 40 первинних організацій. Всі вони охоплені соціалістичним змаганням, мають конкретні зобов'язання. Низовими відділами щоквартально проводяться семінари, надається практична допомога по культурно-побутовому обслуговуванню членів УТОГ.

Постійно здійснює керівництво первинними організаціями Кролевецький міжрайвідділ (Сумська область), який очолює В. Замула. З його ініціативи при міжрайвідділі створена група нештатних інструкторів з числа пенсіонерів та активістів, членів УТОГ. З їх допомогою було здійснено більше десяти виїздів у села для обслуговування членів УТОГ, надання допомоги головам первинних організацій в налагоджуванні орга-

нізаційної та політико-виховної роботи на місцях.

Первинна організація для того, щоб виправдати своє високе призначення—основи Товариства, повинно діяти постійно, широко використовуючи різноманітні форми ідейно-виховної та культурно-освітньої роботи. Але, як показує практика, багато це сільських, особливо територіальних первинних організацій, незадовільно виконують свої статутні обов'язки, не зосереджують зусиль членів УТОГ на виконання конкретних завдань, які стоять перед колективами.

Як підвищити активність, бойовість первинних організацій? Це питання зараз особливо хвилює. Дуже добре роблять обласні і районні відділи, коли серйозно беруться за навчання голів низових ланок: проводять семінари, надають практичну допомогу на місцях, часто зустрічаються для обміну думками. Голова первинної організації повинен бути добрим організатором і вихователем людей, які живуть і працюють з ним поруч, він повинен особистим прикладом вчити людей.

На жаль, цими якостями володіють далеко не всі голови, а ті семінари, які проводяться з ними, носять дуже часто формальний, загальний характер. Більш того, деякі працівники відділів замість організації практичних занять з низовим активом займаються непотрібною опікою—майже все організують і роблять за голів низових ланок, виправдовуючись тим, що на них не можна покластися. Нам здається, що у деяких з них не вистаєє терпіння попрацювати з людьми, сісти разом з молодим активістом, навчити скласти план роботи, намітити порядок денний зборів, допомогти організувати виконання намічених заходів. Така допомога на місцях, особисті ділові зустрічі з активом, безперечно, принесуть б їм користь.

Дуже мало уваги приділяють відділи проведенню загальних зборів членів УТОГ. Іноді вони проходять без всякого порядку денного: збираються люди в клубі і говорять про все, що у кого лабало. Такі збори практикувались у Каховці, де голова міжрайвідділу Т. Тищенко та інших райо-

нах. На кожних зборах потрібно ставити конкретні, найважливіші питання, які тісно зв'язані з загальнополітичними завданнями, життям району, села, колгоспу. Про такі збори потрібно завчасно повідомляти членів організації, добре готувати їх, щоб вони проходили активно, вносили елементи організованості, діловитості, прагнення усунути недоліки, поліпшували всю діяльність організації.

Потрібно всіляко піднімати роль загальних зборів в житті первинних організацій, рідше усувати формалізм у цьому питанні. Збори проводити не за для «галочки», а з тим, щоб вони були школою виховання і залишали помітний слід в житті організації.

Деякі сльві про ініціативу. Є не мало первинних організацій, де добре поставлена робота. Роста активність членів. Ініціативу і самостійність низових ланок у вирішенні найрізноманітніших питань потрібно всіляко підтримувати. Це потрібно робити, використовуючи всі можливості і засоби, які є в розпорядженні первинних організацій. Але, на жаль, ми часто про це забуваємо.

Учасників зльоту вітали учні Одеської школи-інтернату для глухих № 97 та учні виробничого навчання підприємств міста. Особливо теплою і радісною була зустріч з хліборобами Болградського району, які вітали учасників зльоту і піднесли президії хліб-сіль.

Наступного дня для учасників республіканського зльоту—ударників комуністичної праці та раціоналізаторів було організовано екскурсії. Швейники і трикотажники відвідали фабрику комуністичної праці ім. Воровського, а металісти побували на заводі «Промзв'язок». Крім цього, вони ознайомилися з історичними та революційними місцями міста-героя Одеси.

Ввечері перед гостями з великою концертною програмою виступив колектив художньої самодіяльності обласного Будинку культури.

О. СУХАНОВ,
Ю. ГЕР.
Наші нештаг, кор.

ОФІЦІЙНІ ПОВІДОМЛЕННЯ

Президія Центрального правління УТОГ затвердила план капітальних робіт по Українському товариству глухих на 1970 рік у сумі 6 мільйонів карбованців, у тому числі на житлове будівництво 1 мільйон 280 тисяч карбованців із введенням у дію 9400 квадратних метрів житлової площі по об'єктах:

а) житлові будинки:
— на 40 квартир Лебединського УВП, 56 квартир Черкаського УВП, 70 квартир Садгирського УВП, 90 квартир Київського дослідного підприємства.

б) гуртожитки:
— на 167 ліжок Сімферопольського УВП, на 287 ліжок Полтавського УВП-1.

Заплановано у 1970 році закінчити будівництво та ввести у дію:

а) клуби із спортивними залами:

— на 240 місць Сумського облвідділу УТОГ (м. Конотоп);
— на 300 місць Кримського облвідділу УТОГ (м. Сімферополь) та реконструкцію клубу на 150 місць;
— клубу на 400 місць Запорізького облвідділу УТОГ (м. Запоріжжя).

б) учбово-виробничі підприємства:
— Харківське УВП-2, Чернівцьке УВП та нові корпуси Миколаївського, Стрийського та Дніпродзержинського УВП.

Крім того, затверджено кошти на будівництво житла, клубів та інших об'єктів за частковою участю в сумі 2 мільйони 500 тисяч карбованців.

Обласні та багато районних відділів мають немалий досвід керівництва низовими ланками, роботи з активом, вони мають великі можливості для того, щоб підняти бойовість і активність всіх первинних організацій, зробити їх міцною основою Товариства.

Уважне вивчення роботи первинних організацій, налагодження постійного навчання з головами первинних організацій і всього низового активу, обмін нагромадженим досвідом, принципова вимогливість, постійний контроль і перевірка—одне з головних завдань у підвищенні активності і бойовості низових ланок.

А. САВИЦЬКИЙ.
Старший інструктор оргвідділу ЦП УТОГ.

Наше Життя 3

20 грудня 1969 р.

У СЕРЦІ СЯЙВО ОПІВДЕННЕ

Недавно редакцію «Нашого життя» відвідав гість із Баку, активіст Азербайджанського товариства глухих, поет Солтан Юсіф.

Солтан Юсіф часто виступає в пресі своєї республіки з вір-

шами рідною мовою та в перекладі на російську.

Його творам властиве ясне, життєрадісне бачення світу, зосереджений роздум, ласкава усмішка. Здається, що йому в серце справді летіть сяйво сонця, як на квітку опівдні.

СОЛТАН ЮСІФ

Море — моя молодість

Ти дороге мені, бурхливе рідне море,
Бо ви ровесники із юністю моєю!
Життя мого стежки лягли в твоїм просторі,
І скільки днів моїх за далечню твоєю!

Мов хвилі з піною, волосся з сивиною...
Підносили мене вали твої могутні,
Твоя снага, твій ритм зливалися зі мною,
Я радувався цим і квітнув потом буднів.

На труд я іспит склав своїм бурхливим водам,
І щастя я здобув, і славу в тебе в хвилях.
Вертався з честю я із кожного походу,
В коханні чистому освідчувався милій.

Тепер я сушею хожу береговою,
Але моя душа і далі твоя зріднилась.
Хоч я на старості прощаюся з тобою,
Але не з юністю, яка в тобі лишилась.

Дівчина у вікні

З вікна дівчатко дивиться
на мене,
Мов лє у душу сяйво
опівденне.

І не здаюся я чужим цій юній,
Веселій, не збентеженій
красуні.

Мені й коханій люблю тут
стояти,
І милуватись вродою дівчати.

Вона — дитя. Не все їй зрозуміти.
Але як гладить їй волосся
вітер!

Вікно вгорі так високо над
нами,

Вона, схилившись, кличе нас
руками.

Був час, там дівчина одна
стояла,
А в мене в серці полум'я буяло.

Був час, вона, шаріючи немало,
З вікна мені, всміхаючись,
кивала...

Це так я бачу дівчинчину маму,
І це моя дочка в вікні над
нами.

Переклад
Петра ОМЕЛЬЧЕНКА.

ЗУСТРІЧ З ПОЕТОМ

Зі сцени Івано-Франківського Будинку культури декламуються вірші, сповнені задушевності та широті. Це в гості до глухих трудівників завітав місцевий поет Микола Карпенко. Він з підкоряючою простотою розповів читачам про свій життєвий та творчий шлях, відповів на запитання.

Поет прочитав власні вірші із збірки «Невідправлені листи», в яких з особливою теплотою говориться про Володимира Ілліча Леніна, про тих, хто сіє добре і вічне на нашій планеті, хто вирощує хліб.

Вечір закінчився та зворушені учасники довго не відпустили поета.

М. ДАНИЛОВА.

НОВЕЛА

НЕСПОДІВАНА ЗУСТРІЧ

Пойзд нечутно відійшов від перону Київського вокзалу в Москву, і за вікном вагону повільно попливли підмосковні гаї, вкриті багрянцем золотої осені.

У купе нас зібралося троє. В одного з моїх супутників-високого зросту з сивими скронями чоловіка, були маленькі шрами на обличчі і великі голубі очі. Верхню полицю напроти займав молодий чоловік. Обидва вони були дуже схожі один на одного. По кількох репліках я зрозумів, що це батько і син.

Спочатку кожен з нас займався своєю справою. Потім я дістав свіжий номер журналу «Огонек» і заглибився в читання, та через якусь мить відчув на собі уважний погляд цього сивого чоловіка. Ще раз глянувши на свого супутника, я вловив щось знайоме в рисах його обличчя. Але більше нічого пригадати не міг. Потім відклав журнал і, звертаючись до нього, сказав:

— Вибачте, мені здається ніби ми з вами вже десь зустрічалися.

— Так, але де і коли не пам'ятаю, — відповів він.

Його голосу я раніше не чув, але очі, брови — всі риси обличчя — весь час наводили на думку: ми вже бачились.

Ми почали згадувати вголос своїх знайомих, місця, де доводилося бувати, але нічого спільного не знаходили. У ході розмови я запитав його:

— Куди ж ви тримаєте путь?
— Іду з сином на місце боїв моїх однополчан, хочу поклонитися могилам...

Від цих слів я аж підскочив...

...Мені пригадалася глибока осінь 1943 року. Повертаючись з штабу армії, ми застрягли у колоні автомашин недалеко від Черкас на лівому березі Дніпра. Стояв сонячний, безхмарний день і фашистський коректувальник помітив нашу колону, що буксувала.

Перші снаряди розірвалися недалеко, а потім і в самій вулиці автомашин. Кинувшись у кювет разом з солдатами, що супроводжували колону, я раптом побачив у диму між розривами фігуру високого лейтенанта. Він ішов і хитався, обхо-

пивши голову обома руками. Обличчя його було залите кров'ю.

Контужений, майнуло у мене в голову. Піднявшись, я схопив його за шинель і повалив на землю. Він не чинив опору. Діставши індивідуальний пакет, витер кров з обличчя і перев'язав рану біля правого вуха. Потім спитав його прізвище, частину, але він не відповів нічого, а тільки здивовано дивився на мене великими голубими очима.

Втрапив слух і голос від контузії, подумав про нього. У цей час поруч розірвався ще один снаряд.

Опам'ятався я через дві доби в госпиталі на хуторі Бурдонос, що недалеко від Золотоноші. Дівчата розповіли, що приніс мене в госпиталь високий лейтенант з перев'язаною головою. Відтоді я його більше не зустрічав, хоч і не раз згадував добрим словом.

Юнак слухав наші спогади і захопленими очима дивився то на мене, то на свого батька...

І. САРМАТОВ.

Артемівськ.

ВІДВАЖНА ПІДПІЛЬНИЦЯ

Женя Олефіренко отримала атестат зрілості і стала на роздоріжжі: роздумувала, куди ж піти вчитися? Ой, як не легко обирати життєвий шлях до вщодоби, коли у тебе ще з дитинства поступово і невблаганно погіршується слух. Та добрі люди порадили написати до Наркомату освіти, щоб там зарадили цій справі. Женя так і зробила. Нетерпляче стала вона чекати відповіді, але...

Вибухи бомб, що їх скинули німецькі літаки мирного ранку, відірвали від дівочих мрій Женю...

Комсомолка Женя Олефіренко обирає шлях народного месника. Комсомольським підпіллям керував Петро Маркін — робітник Олександрійського елеватора. На бойовому рахунку підпільного загону, членом якого була і Женя, чимало було справ. Вони організовували втечу військовополонених із концентраційного табору. На залізниці влаштовували диверсії — виводили з ладу стрілочне устаткування, перерізували

лінії зв'язку, збирали зброю, вибухівку і т. ін.

Женя разом з братом Миколою, який саме і залучив її до боротьби з ворогом, організовують у себе вдома надійну схованку для зброї і боеприпа-

сів. Згодом штаб підпілля доручив їй догляд та лікування радянського льотчика, якого фашисти підбили в небі на Кіровоградщині. Дбайливі руки Жені виходили воїна і він знову став літати.

Грудень 1943-го року став для жителів Олександрії радісним — у місто вступили доблесні радянські війська. Але радість визволення була затьмарена загибеллю у жорсткій битві з ворогом брата Миколи та інших героїв-підпільників.

Невдовзі у військоматі від імені радянського військового командування Жені Олефіренко вручили медаль «Партизан Великої Вітчизняної війни» і висловили подяку за врятування льотчика.

Нині член УТОГ Євгенія Олефіренко працює вахтером на Олександрійській швейній фабриці, виховує сина, прищеплює йому почуття любові та високого обов'язку перед Батьківщиною.

Семен ІВАНЮК.

Олександрія.

ЄВГЕНІЯ ОЛЕФІРЕНКО.

Огляд талантів

У Донецьку відбувся обласний огляд художньої самодіяльності, присвячений 100-річчю з дня народження В. І. Леніна.

Високу оцінку журі здобув декламатор, конструктор Донецького УВП Віталій Терещенко. Він прочитав вірш «Незабудки». Гарячими оплесками нагородили глядачі робітника заводу імені 15-річчя ВЛКСМ Віктора Ковальова та працівника торгової бази Юрія Кара-

таєва. Вони виконали танець «Веселі кухарі».

З великим почуттям і високою культурною виконала пісню «Руки геть від В'єтнаму!» інструктор облідділу УТОГ Т. Перебийніс. Високу майстерність продемонстрували на огляді декламатор В. Кругляк, імпозант Л. Швець та інші.

У цілому огляд талантів показав зростання виконавської майстерності самодіяльних артистів.

Р. ГОЛОВЧЕНКО.

ГОЛОВА СІЛЬСЬКОЇ ПЕРВИННОЇ...

У клубі села Капівщина, що на Чернігівщині, часто збираються члени УТОГ. Тут вони мають змогу поговорити про свої справи, почитати свіжу інформацію про останні події. Цю роботу проводить голова сільської первинної організації УТОГ Микола Іванов.

Майже 23 роки провів М. Іванов у колгоспній кузні. Йому, одному з перших у колгоспі, присвоїли звання ударника комуністичної праці. Правління артілі неодноразово нагороджувало його цінними подарунками та грошовими преміями. Своє вміння та майстерність досвідчений коваль передав члену УТОГ, колгоспнику Василю Мазуренку.

Після перенесеного важкого захворювання, правління колгоспу надало йому іншу, не пов'язану з фізичним навантаженням, роботу, але він не забуває про кузню. Часто навідується туди, щоб поділитися успіхами колишнього учня.

Г. ЛУТЧЕНКО.

Голова Прилуцького міжрайонного відділу УТОГ.

С. ГУБКІН.

Директор Київського Палацу культури.

Свято новоселів

В урочистій обстановці у червоному кутку Комунарського УВП відбулося вручення ордерів на квартири одинадцяти робітникам.

Від імені партійної організації та адміністрації підприємства новоселів привітав заступник директора УВП П. Бондаренко. Потім голова місцевого І. Зімін вручив новоселам ордери.

Серед тих, хто одержав нове

житло, кадрові робітники УВП І. А. Сергієнко, А. А. Гарматов та інші. Вони переїхали в чотири та трикімнатні квартири. Від імені новоселів виступили В. Т. Зеленько та М. Т. Верховод. Вони тепло подякували партії та уряду за батьківське піклування про людей праці.

В. СЛАВИНСЬКИЙ.
Секретар парторганізації
Комунарського УВП.

Редактор О. БОРИМЧУК

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк, УВП-3, зам. 1386—5040, 69 р.